

A tűzvédelemről

Sajtótájékoztató

Tavaly az országban 9 ezer 932 tűz volt, ez a szám az 1982. évinél 1211-gyel több. Ha azonban az újjáépítési és helyreállítási költségeket, továbbá a termelés kiesést is figyelembe vesszük, a veszteség ennek az összegnek többszöröse. A tüzek következtében 184-en meghaltak, 584-en pedig megsérültek — mondotta Varga Károly tűzoltó vezérőrnagy, a BM tűzoltóság országos parancsnoka hétfőn, a Magyar Újságírók Országos Szövetségében tartott sajtótájékoztatóján.

Elmondta az újságíróknak, hogy a múlt évben az iparban 648 tűz, több mint 200

millió forint kárt okozott. A mezőgazdaságban a tüzesetek száma 2286 volt, a kár értéke azonban az iparéhoz viszonyítva alig valamivel több mint 50 százaléka: 123 millió forint. A tüzeknek csaknem fele, a károknak egyharmada a lakóházakban keletkezett. Az előidéző okok között az elektromos vezetékek hibái, a gyermekek gondatlansága, a hibás tüzelő-, fűtőberendezés és a dohányzás volt a leggyakoribb. Tavaly a dohányzás 1835 esetben okozott tüzet. Sajnos jellemző az ágyban dohányzás, amelynek folytán az elmúlt

év során 84-en haltak meg. Amellett fordult tűz a dohányzástól az iparban, a mezőgazdaságban és az erdőkben egyaránt.

A BM Tűzoltóság Országos Parancsnoksága — a tüzek gyakoriságára és a tömeges veszélyeztetettség-re való tekintettel — 1984-et a lakóházak tűzvédelmi évének nyilvánította. Az idén szigorítják és számszerűsítik is növelik ellenőrző tevékenységüket, valamint fokozzák a lakosság körében a tűzmegelőzésre vonatkozó propagandamunkát. Egyes lakótelepeken próbaképpen tűzriadót rendelnek majd el.

Bevonulók...

Ha valaki nem tudná, hogy hét eleje van, s nem hétfői sportversenynap, valamiféle kupameccs beindulása előtt percek sejtjében a Sportcsarnok bejáratánál sűrűsödő tömeg láttán. Am a látszat csál, eseménynek esemény, sőt, olyanok életében is fontos és jeles ez a nap, akik most teszik be életükbe először a lábukat a szegedi sport eme hajlékába. A honvédség volt tegnap, hétfőn délelőtt a Sportcsarnok, s a múlt heti obisítás után több évtizednyi nemzedéki időt áthidalva most a másik váltás, a bevonulás ideje volt.

A csarnok előtti tömeg, a hozzátartozók serege, a szülők, testvérek — és manapság nem ritkán, az apát, a férjet búcsúztató házastársaké, gyerekeké, akik elkísérték a haza szolgálatára bevonuló ifjakat. Szabó Károly őrnagy, a bevonulási hely parancsnoka avatott mozdulatokkal kalauzol a Sportcsarnokon belül a „különböző állomások” között, ahol az adategyeztetésen túl az orvos jelenlétében megtartott „átvételt” és eligazítás folyik. Csendes, fegyelmet mezt csapat mozog egyik helyről a másikig, a beosztott tisztiek, tiszthelyettesek, és őket kalauzoló „őreg katonák” vezényletével, s ha a mindössze két bóbiskoló regguta nem számítjuk, azt kell mondani, józanul fogadták a behívóparancsot.

Az egyik helyiségben iratokat előkészítve várják az egyik csoportot, és a sebtében megalakító oszlopokban csendben, megilletődöttség nélkül állnak a még félig civilek. A félmeztelenre vetkőzött katonákat az orvos lényegre törő vizsgálata után az otthon maradóknak szociális kérdéseiről faggatják, majd igazítják el a tisztiek, s hogy mennyire különböző gondokkal találkozhatnak, arra éppen jó példa volt a vásárhelyi Marton János esete, akinek felesége és tizenegy hónapos Zoltán „trónörökös” az NDK-ban várja az apuka leszerelését. Az eligazító tiszt közli, hogy a külföldön élő házastárs az államközi egyezménynek megfelelően odakint is megkapja a szolgálatra bevonult családfelemlő után a családi segélyt.

— Elfelejtette levágnatni a haját — hangzik az egyik tiszt szájából nem korholóan és nem is felelősségrevonóan az utalás a behívóparancsban előírtakra.

— Ugyis vágnak még le belőle — mondja Kópia Ferenc, a ruzsai Népszabadság Tsz. dinnyetermesztője. Nem kis derűtséget okoz az újonc megjegyzése.

— Erőt egészséget és sikeres katonai szolgálatot kívánok — mondja Szikszai Mihály őrnagy, a bizottság tagja.

ja, és egy pillanatra rajta felejtje szemét a kivonuló fiatalokon. Ők már indulnak gyülekezni a nagyterembe, ahol rövidesen kezdődik a búcsúztató ünnepség.

— Úgy nézett rájuk, mint ha a saját gyerekei lennének.

— Úgy látszik, le sem tudom tagadni. Ma vonult be az én fiam is. Ugyanitt van Sportcsarnokban, csak egy másik fogadóbizottság előtt. Gépkocsivezető volt a CSOMIÉP-nél, legutóbb Csongrádon dolgozott, s ott is szeretne maradni. Nem tudom, sikerül-e neki.

Hova kerül a gyerek, milyen helye lesz, hogy viseli a katonaságot? — ezek az örökösen megfogalmazódó és visszatérő kérdések, amelyek a bevonulót önmaga sorsa és a hozzátartozókat szeretteit katonai „pályafutása” ügyében a legtöbbet foglalkoztatja. Aki viszont máris tudja, hová megy, mit fog csinálni, az a többi hasonló között Hoffmann Zoltán, a szegedi textilművekben emelőgép-ügymintező volt, s a vállalat KISZ-bizottságán politikai képzés felelőseként segítette a mozgalmi munkát. Nemrég végzte el a központi KISZ-iskolát is.

— Ott tudtam meg, hogy bevonulás után lehet század politikai megbízotti feladatokra jelentkezni és miután alkalmasnak ítélték egy afféle előzetes vizsgán, én természetesen vettem, hogy ennek szeretnék eleget tenni a katonai szolgálatom ideje alatt.

— Milyen elképzelései vannak erről a beosztásról?

— Valójában azt szeretném, ha ezt a közösségi munka eszközének tekinthetném. Végére is úgy tudom, a katonaság közösséget formál. Ehhez kell majd

nekünk politikai meggyőződésünk segítségével meggyőzni, mozgósítani a fiatalokat — katonatársaimat.

Ez utóbbit még kicsit félve mondta ki, hiszen igazából még civil...

Az előkészítés után a Sportcsarnok versenyeket látott küzdőterén megkezdődött a tegnapi bevonulás utolsó, immáron ünnepélyes aktsusa, dr. Gurka Zoltán alezredes, a Csongrád megyei Hadkiegészítő és Területvédelmi Parancsnokság parancsnokhelyettese a búcsúztató ünnepély elnökeként köszöntötte a katonai szolgálatra bevonuló fiatalokat, majd dr. Berencsi György, a HNF szegedi városi bizottságának elnöke átadott beszédet mondott, amellyel lényegében a hadsereg gondjaira bízta az alig félnapos sorkatonákat. Ezt követően felolvasták a honvédelmi miniszter diszparancsát, majd Vincze Imre hadnagy felelősségvállaló beszédében ígéretet tett, hogy a gondjaira bízott katonákat legjobb tudásuk szerint kiképzik a feladatok ellátására. Ottroba László szakaszvezető lépett elő ezután, s a kétszeres élenjáró rajparancsnok és kiváló katona átadta jelképesen a fegyvert az újoncok képviselőjének, Márta Tibornak, aki a szegedi Móra Tsz. villanszerelőjeként vonult be. Az ünnepség végén dr. Gurka Zoltán búcsúztatta az ifjú katonákat, akiknek „eljegyzésük” a hadsereggel több évtizedes lesz: leszerelés után tartalékos honvéd, tiszt és tiszt-helyettesként 55 éves, tartalékos tisztként pedig 60 éves korukban kapják meg a végleges elbocsátó okmányt.

De addig még van idő. Még a centit sem kell vágni.

Igriczi Zsigmond

Elismerés társadalmi aktivistáknak

Ünnepi aktivista értekezletet tartottak tegnap, hétfőn délután a városi tanács disztermében. A Családi és Társadalmi Eseményeket Rendező Intézet hívta egybe a munkájukat segítő vállalati, szövetkezeti és intézményi propagandistákat, szervezőket és munkatársakat.

Az értekezletet dr. Müller Józsefné, a városi tanács elnökhelyettese nyitotta meg, majd a családi intézet vezetője Kerek Attila tájékoztatta a résztvevőket a szolgáltatásukat segítő partnervállalatok és intézmények összehangolt munkájáról, valamint az aktivisták további feladatairól. Ezután az intézetvezető 23 aktivistát nevezett ki a Családi Szertartásokért, illetve a Pro labore elismerő

bronzplaketteket. Ezen túl nyolcan az SZMT. négy kollektívája pedig a városi KISZ-bizottság jutalmát vehette át.

Dr. Szalontai József köszöntése

Dr. Szalontai Józsefet, az MSZMP Hódmezővásárhelyi városi Bizottságának első titkárát 60. születésnapja alkalmából Szege-den, a megyei pártbizottság székházában köszöntötte dr. Komócsi Mihály, az MSZMP KB tagja, a megyei pártbizottság első titkára, és további sok si-

Szegeden

Magyar–jugoszláv idegenforgalmi tanácskozás

Kétnapos magyar–jugoszláv idegenforgalmi tanácskozást tartottak Szege-den. Az eszmecsere résztvevők a jugoszláv Putnik, Kompas, General Tourist, a Vojvodina Tourist, a Beograd Tours, valamint az IBUSZ vezérképviselőinek, Csongrád, Bács-Kiskun, Békés megyei kirendeltségének vezetői. A tanácskozás résztvevőit Mester János, az IBUSZ Csongrád megyei igazgatója köszöntötte. A plenáris ülésen Székely József, az IBUSZ főosztályvezetője és Rade Bokan, a Jugoszláv Utazási Irodák Vajdasági Szövetségének igazgatója tartott előadást, majd a résztvevők megvitatották az idegenforgalom lehetőségeinek bővítését. A felszólalók mindkét oldalról elmondták, hogy a két ország turizmusában még igen sok a kihasználatlan lehetőség, és szeretnék, ha az idén a forgalom növekedne.

A házigazdák a vendégeknek a helyszínen mutatták be a látnivalókat, azokat a nevezetes helyeket, intézményeket, amelyek méltán számítanak a jugoszláv turisták fokozottabb érdeklődésére. Szege-den és Hódmezővásárhelyen városné-

zésen vettek részt, és megtekintették a híres majolikagyár műhelyeit is. A kétnapos tanácskozás befejeztével az idegenforgalom bővítésének lehetőségeiről kértek interjút Rade Bokantól.

— Az utóbbi időszakban a két ország idegenforgalmi szervezetei között több megbeszélés is volt, elsősorban kereskedelmi céllal. A tárgyalásokat állami szinten az államközi megbeszélések keretében folytatjuk. Több konkrét dologban meg egyezés történt, és ha így haladunk, akkor az idegenforgalom fellendülésében mindkét oldalról rövid időn belül pozitívumokra számíthatunk. Mindenképp jót tesz a kapcsolatnak, hogy az újdéki turisztikai vásáron, illetve a nemzetközi idegenforgalmi börzén részt vesz az IBUSZ, és a magyar–jugoszláv napok keretében olyan rendezvényeket tartunk, amelyek alkalmak a cserélőforgatra. Hamarosan bemutatjuk Kecskemét és Kalocsa folklórját, népművészetét, konyháinak főzeit. Az IBUSZ szervezésében magyar csoportok érkeznek a Vajdaságba, amelyeknek alkalmat adunk

arra is, hogy a szakmai utazásokkal a jugoszláv ipar és mezőgazdaság eredményeivel megismerkedhessenek.

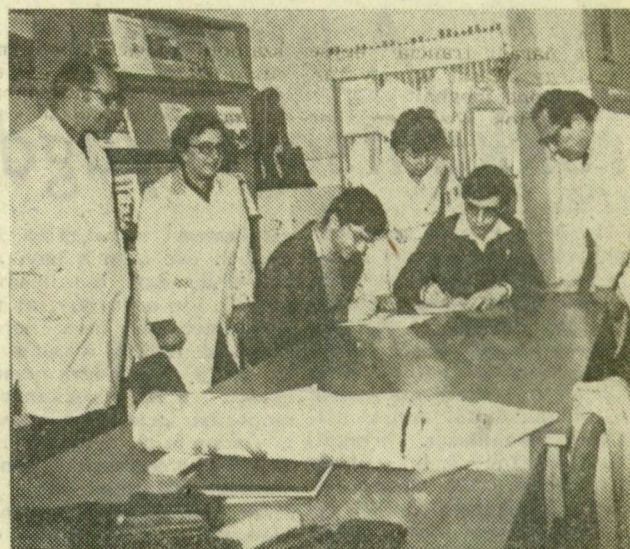
— Budapest látnivalóin és a Balatonon kívül mi vonzza még hazánkba a jugoszláv turistákat?

— Elsősorban a gyógyfürdők. Úgy vélem, hogy a magyar idegenforgalomban szinte korlátlan lehetőség kínálkozik a meleg vizek kihasználására. De megmondom őszintén, hogy az utóbbi időben a jugoszláv turistáknak egy kicsit drága lett az önk ország, különösen, ha a hotelek és a vendéglátás árait nézzük. A jugoszláv állampolgárok személyenként 1500-nál több dinárt nem vihetnek ki, illetve a több pénzt csak úgy hozhatják magukkal, ha saját valutakészletüket veszik igénybe. Remélhetőleg a pezsőbb idegenforgalmat segíti az a rendelkezés, amelyet január 1-től hazánkban bevezettek. Nevezetesen: évente egy alkalommal „depozit” nélkül, azaz 5 ezer dinár letétbe helyezése nélkül utazhatnak külföldre.

H. M.

Megyesi és Kruzslicz

Kitűnő ságváristák



Balról jobbra: Hajnal Imre, Pintér Lajosné, Kruzslicz Ferenc, Seres Lászlóné, Megyesi Gábor, Csúri József

elég hosszúra nyúlt a verseny, hisz október végétől február végéig tartott. A nézetem a régi versenyek feladatait, forgattam a Pintér-féle könyvet. A kérdések — amit végül is kaptam — teljesen ismeretlenek voltak, kivéve egyet, amelyhez hasonlóval már találkoztam. Szerintem a tévévezérlés élvésették a versenyt, mert a feladatok mindegyike egyegy ötletre épült. Nem a szokásos rutinmegoldásokat kérték. Egyedül azt furcsálltam, hogy a válaszokat elő is kellett adni, s elég rövid idő alatt. Nem is törődtem vele, hogy a televízióban látni, hogyan szerepelek, nagyon meleg volt a stúdióban, ez zavart kissé.

— Edesapám algebrát tanított az egyetemen, ritkán szoktunk matematikával foglalkozni otthon. Az ő feladatmegoldásait még nem értem. Anyám orvos, jó matematikus volt diákkorában. Az öcsém nyolcéves, nincs bajunk egymással. Sokkal beszédesebb, mint én, minden érdekli. Ha nem matematikával foglalkozom, mert az a hobbi, focizni szoktam, kobbly zenét hallgatom.

Seres Lászlóné: — Roppant szerény diák, az ötöt minden tantárgyból reális tudására kapta. Az osztálytársak szerint matematikából Gábor a jeles, hozzá mérlik magukat, neki

nem kell csinálni órákon azt, amit a többieknek, de látom, fél szemmel, fél füllel ránk is figyel.

Kruzslicz Ferenc: — Tótkomlósról kerültem Szege-denre, a Ságváriba. Édesanyámék még otthon laktak, hétvégeken utazom haza a Vedres kollégiumból. Apám géplakatos, anyám pénztáros. Az öcsém Vásárhelyen szakközépiskolába jár, legkisebb húgom még óvodás. Komlóson orosz tagozatra jártam általánosba, de érdekelt a matematika is. Ezért félévtelíttem erre a tagozatra (a gimnáziumi félévtelítéssel egyedül nyújtott maximális ötvenpontos teljesítményt). Rendszeresen megoldom a középiskolai matematikapolakat, a megyei Szőkefalvi-versenyeken is részt veszek. Azt hiszem, kicsit szétszórtabb vagyok, mint Gábor, nehezebben tudom fegyelmelni a gondolatimat. Szerintem is maratoni verseny volt az a Ki miben tudós, s az idővel is jól kellett gazdálkodnunk. Annak örülök nagyon, hogy az egyetemi felvételi alól mentesültem, csak az érettségi vár.

Pintér Lajosné: — Nem okozott volna gondot a felvételi Ferinek, mondhatnám, formaság lett volna. Kiváló diákunk, természetesen kitűnő tanuló.

M. E.